

HPD
LIPA SESVETE od 1952.

Predsjednikovo pismo 41/2016

Zlatko Svetličić te Marijana i Marko Vuger, ove su godine bili u Nepalu, na Himalaji!!!

Prije četiri godine, Himalaju je pohodilo pet Lipaša:
Goranka Manas Knez, Tomislav Jović,
Hrvoje Andabak, Mario Soldo i Zdravko Bartolić.

Osmero Himalajaca u tako kratkom roku, lijep bi to bio uspjeh i za mnogo veće planinarsko društvo od Lipe!

Na kraju ovog pisma donosimo vam **zabilješke** koja je (sad se već čini daleke) 2012. godine **s treka iz Nepala slao Mario Soldo.**

Pročitajte, još uvijek je svježije i čitko! Bez ikakvih dodataka, izmjena i ispravaka pisma su objavljivana na našoj web stranici odmah kako su stizala.

Još uvijek se nalaze na ovom linku:

http://www.hpdlipa.hr/index.cfm?PageNum_newsList=32

Foto: Robert Kožić

**U domu na Lipi su, zbog građevinskih radova, zatvorene spavaonice!
Ugostiteljski objekt radi normalno!**

Molimo one koji još uvijek nisu uplatiti članarinu za 2016. godinu da to učine tijekom studenog jer će uplata članarine za 2017. godinu početi prvih dana prosinca!

Nabavili smo pedesetak znojnica za glavu ili, sad po zimi, štitnika za sinuse, uši ... s imenom naše udruge. Mogu se kupiti kod predstavnika sekcija, kod vodiča na izletima te kod tajnika Drageca u uredovno vrijeme četvrtkom.

Cijena je 25,00 kuna / komad.

Predavanje Darka Motika o nacionalnim parkovima Zapadne obale SAD-a, koje se trebalo održati ovog utorka, 8. studenog, zbog gađevinskih radova u čitaonici, neće se održati u ugovorenom terminu već tjedan dana kasnije, 15. studenog 2016. Viša sila!

Po tisućiti put vas pozivamo da se odvažite i pokažete svoje fotografije i ispričate svoja zapažanja s izleta na kojima ste bili. Imate prijatelje koji su prošli nešto nesvakodnevno a vični su pričanju ... pozovite ih, natjerajte ih, ako treba, da dođu u Lipu i neka se prave važni! Predavanja ne moraju biti striktno planinarska.

***** Zlatko Svetličić nam je poslao link na zanimljivi **video o Kupskoj dolini**, o pogledu na nju s intrigantne Kuželjske stene (na kojoj smo - a gdje nismo - bili prije nekoliko godina):
<https://vimeo.com/181550676?ref=em-share>

***** Predsjednik je opet zablistao sa svojom objavom na facebooku

Ako imate potrebu komentirati - izvolite, bilo bi nam drago!

<u>PREGLED DOGAĐANJA</u>		
<u>Datum</u>	<u>Događaj</u>	<u>Napomena</u>
12-13.11.	Izlet na Krk	Organizator: Željko Loucki za sekciju NIZgore!up!
15.11.	Predavanje: Darko Motik – „Nacionalni parkovi zapadne obale SAD-a“	Organizator: Zdravko Bartolić
20.11.	Izlet u Slavoniju / Dilj gora	Organizator: Jasminka Fabijančić za sekciju HAJ LIP

Najavni plakati su na kraju ovog *PISMA*.

***** **Duplerica** će zaživjeti, komentari su pozitivni, pristižu prvi prijedlozi za uvrštanje. Ne čekajte sa svojim omiljenim fotkama, kad se stvori red čekat ćete ohohoooo .....

DUPLERICA

Josip Drame, uspon na Sveto brdo 22.10.2016.

Josip Drame, uspon na Sveto brdo 22.10.2016.

Ponosna mama Nataša Drame
na Krajačevom kuku 30.10.2016.

HIMALAJA - MARIO SOLDO

Himalaja - 1.izvješće

04. 10. 2012

Dečki su sretno stigli u Kathmandu. No, problemi su s kišom – avioni za Luklu ne lete zbog lošeg vremena! I neće još barem tjedan dana! Rezervni plan je: sutra (večeras po našem vremenu) odlaze busom do mjesta Phalpa od kojeg do Lukle ima dva dana pješaćenja. Odmor u Lukli, dalje do Namche Baazara – aklimatizacija, pa prema cilju ... do tada će se i vrijeme popraviti!!! Moral je na visini; problema nema! I neće ih biti! (ZB)
foto: M.Soldo

Himalaja - 2

04. 10. 2012

... javljanje Marija Solde.

Kathmandu, 4. listopada

Jutros smo u 06:30 bili na aerodromu u nadi da ćemo odletjeti za Luklu i napokon krenuti u planine.

Ako se pitate zašto u nadi, to je zbog toga što je aerodrom u Lukli zatvoren već 5 dana zbog lošeg vremena. Uglavnom kiše.

Po vremenskim prognozama vrijeme će i dalje biti nepovoljno. Slijedećih 10 dana samo kiša.

Aerodrom u Lukli je na visini 2860 m, ima vrlo kratku i strmu pistu za slijetanje i po ovakvom vremenu to bi bilo ravno samoubojstvu.

Postoje još dvije mogućnosti kako doći do Lukle. Jedna je ići pješice četiri dana, a druga je helikopterom. Ova prva opcija i nije tako loša kad bi imali dovoljno vremena. Ova druga je još bolja, ali i košta. E to nam je sada popriličan, gotovo neriješiv problem. Sutra moramo odlučiti što ćemo. Dani prolaze a mi smo još zarobljeni u Kathmanduu na 31C.

Kathmandu je grad koji vizualno izgleda katastrofalno. Kao da je iz postnuklearnog doba. Sve građevine se raspadaju, ulice su pune smeća, nema nikakve infrastrukture, pun je prašine. Maska na licu je sasvim normalna stvar. A vožnju više neću niti pokušavati opisati, jer je to nemoguće. Na mnogo mjesta zaudara na tjelesne izlučevine, ljudi spavaju po pločnicima, psi isto tako a krave hodaju okolo kao da su na kakvim pašnjacima, a ne među tom kaotičnom masom. Ali u tom cijelom kaosu nema negativne energije. Nema ljutnje, nema svađe. Samo osmjeh. Osmjehni se i svi problemi, ako ih je i bilo su riješeni u tom trenutku. Sve prolazi na osmjeh. Svi prose, taxi je jeftin. Cjenkanjem cijenu nekog komada opreme možeš spustiti i do 50%. Čudan grad. Sva hrana je intenzivnijeg okusa i mirisa. Meni su posebno fini njihovi umaci. Turistima se ne preporuča nikakvo eksperimentiranje s hranom jer bi moglo doći do neželjenih problema. Ja sam danas probao nešto čemu sam zaboravio ime i, na svu sreću, bio sam svega 5 minuta od hotela....

Večeras moramo odlučiti kako ćemo dalje. Nismo ovako planirali ali protiv prirode ne možemo.

Himalaja - 3 ...

07. 10. 2012

I dalje u KTM-u. Ovo pišem uz doručak. Naručili smo taxi koji će nas pokupiti za otprilike pola sata. Vozi nas na aerodrom da okušamo treću sreću s letom za Luklu.

Jučer nam je malo nedostajalo da uzletimo. Kada kažem malo mislim na još samo jedan sat lijepog vremena. Prema svim informacijama koje smo dobili, za koji sat bi trebali biti u Lukli. Tamo ćemo pronaći dvojicu nosača koji će nam nositi 50 kg opreme narednih 15-ak dana. Nismo ništa posebno radili ovih dana. Većinom smo odmarali i lutali ulicama Thamel. Imao sam imao problema s probavom. Čini mi se da mi je jutros poprilično bolje. Bolje da me sada u gradu ulovilo nego

gore u planinama. Hrvoje je dobro. Danas samo toliko jer žurimo na avion. Slijedeće bi se trebali javiti za dva dana. Pozdrav Mario

Himalaja - 4

07. 10. 2012

Mario Soldo piše:

Javljam se iz Namche Bazara sa 3440 m!!!

Napokon smo jučer uspjeli odletjeti za Luklu. Let je bio poprilično dramatičan, posebno slijetanje na kratku i strmu pistu. Glavno je da smo u planinama sada.

U Lukli dolazimo do žene koja drži Paradise lodge po imenu Dawa Phuti. Ona nam pronalazi dva nosača. Jedan ima 16 godina i zove se Umesh. Visok je nekih 150 cm težak 45kg i nosi 25kg nase opreme. Drugi, Surya stariji je šest godina isto nosi 25 kg, i nešto je malo snazniji. Nas četvero krećemo oko 16 h prema selu Phagding. 2600m. Stižemo oko 19 h i pronalazimo smještaj u Sunrise lodgu kod Nurba Sherpe. Zadnjih sat vremena se spustila noc, a pola sata prije lodga spustila se mala kiša. Večera i rano spavanje. Svi probavni problemi su ostali u Kathmandu, opet smo zdravi. Za sada.

07.10.

Oko 08:30 krećemo prema Namcheu. Put nas vodi uz jaku i brzu rijeku Bothe Koshi kroz sela TokTok i Monjo preko visećih mostova. Na putu nailazimo na planinu Thamserku 6618 m koja izgleda kao bijela kruna usred svih tih zelenih brda. Čarobno! Prijavljujemo se u nacionalni park Sagarmatha. Cijelo vrijeme smo na visini oko 2800 m sve do mosta Larja bridge gdje kreće oštar uspon od 550 visinskih metara do Namche Bazara. Nije bilo problema pri usponu. Oko nas visoke planine obrasle crnogoricom sa svojim usjecima napola ispunjenim oblacima, a dolje u kanjonu buči Bothe Koshi - to je definitivno prizor koji ostavlja bez daha.

Stizemo u lijepi Namche Bazar i smještamo se u Kalapatar lodgu. Sutra ostajemo u Namcheu, i idemo sve do 4000 m, pa se vraćamo u Lodge Kalapatar na spavanje.

Climb high, sleep low! Pozdrav! Mario

Himalaja - 5

09. 10. 2012

08.10. Jutro ... klasika: za doručak chapatti s maslacem i đumbirov čaj. Krećemo iz lodga Kalapathar odmah strmo prema gradu Khumjung na 3780 m. Odmah po izlazu iz Namchea vidimo nekoliko prelijepih vrhova: Kongde Ri, Thamserku, Sunder peak... Meni je već sada teško hodati, ponestaje mi zraka. Pitam se kako će tek biti narednih dana? Hrvoje kaže da je njemu dobro. I prije sam bio na ovoj visini pa mi nije bilo ovako teško. Možda samo loš dan, tješim se. Vidjet ću sutra kada ćemo opet proći jedan isti dio puta. Uglavnom, kako bilo, odjednom iza jednog zavoja ukazuju se pravi gorostasi. Pravi šampioni!! Ne možemo vjerovati svojim očima što vidimo!?!? Gledamo ih s desna na lijevo: Ama Dablam, pa Shar Tse, Lhotse, pa Južno

sedlo i onda vršna piramida najvećeg od svih – Everest!!! Kakav prizor! Tu smo ostali dobrih sat vremena u nevjerici gledajući ono što smo do sada gledali samo na fotografijama i u dokumentarcima. Inače, to je uobičajeni put kojim prolazi većina ekspedicija koje idu penjati neke od ovih vrhova. Postoje i drugi prilazi ovisno s koje se strane penje koji vrh, ali, mislim da je ovo najprometniji zato što mnoštvo trekera ide do baznog logora Everesta na 5360 m. Nakon mnogo fotografiranja nastavljamo dalje do hotela Everest view, 3880 m, gdje se odmaramo desetak minuta te se spuštamo u do sada najlijepši grad Khumjung, 3780 m. Iz Khumjunga odlučili smo uspeti se još više, na nekih 4200 m zbog bolje aklimatizacije. Do 3900 m je išlo nekako, ali nakon toga jedva. S noge na nogu jednoličnim ritmom. Hvatam zrak, ali ne ide. Onda nakon nekoliko pokušaja da udahnem punim plućima uspijem, pa opet nastavim istim tempom. I tako čitavo vrijeme. I opet se pitam: dovraga, što će biti kasnije? Noge me slušaju, imam snage, ali se prebrzo zadišem. Da nije od onih prekomjernih oproštaljki prije puta? Došli smo do 4200 m i okrećemo se u brzo spuštanje prema Khumjungu. Tu susrećemo dva mala Sherpe; pba imaju po 11 godina. Skupljaju jakov izmet za ogrijev. Smiješno mi je bilo vidjeti kako pričaju s nama na tečnom engleskom i putem, kada naiđu na izmet, čučnu i golim rukama ga odvajaju od tla i ubacuju u košare pričvršćene maramom preko glave da im je lakše nositi. Poneka balega i nije suha pa kada ga proba odvojiti rukama samo ga razvalja. Ništa zato, pokupit će ga neki drugi dan kada bude suho. Ja se nisam tome previše čudio, dapače skoro sam mu počeo pomagati. Vode nas kroz selo i pokazuju jednog starog Sherpu, govore da ima 90 godina. To mi je malo čudno jer znam da oni ne žive dugo. Svejedno, sutra ću opet proći ovuda jer mi je jedan od njih, mali Phura, poklonio sliku koju je nacrtao u školi, pa sam mu obećao da ću sutra doći kod njega doma da mi pokaže svoje male jakove, i da mu donesem poklon. Grad je smješten u udolini i svaki komadic zemlje je obrađen; najviše je krumpira. S malim Phurom i njegovim prijateljem sam se oprostio kod škole i krenuo dalje za Namche. Hrvoje je otišao malo prije mene; dostigao sam ga na ulazu u Namche. Sutra nam je plan stići u sljedeće selo - Tengboche na 3860 m. Nadam se da će sutra ići bolje. Pozdrav iz Namche Bazara od Hrvoje i mene. Namaste!

Himalaja - 6

10. 10. 2012

09.10. Nosače smo poslali da idu ispred nas u Tangboche, 3860 m. Jučer su imali slobodan dan, dali smo im plaću i mali Umese se odmah pojavio s novim rinčicama. Crvenim, modernim kakve se kod nas nose. Ma svi smo mi isti! Čim dobijemo malo novca odmah idemo trošiti. Pare su proklete! Uglavnom nosači su krenuli desno, a mi lijevo za selo Khunde, 3840 m. Jučerašnja aklimatizacija je bila odlična jer danas više nema nikakvih problema s disanjem. I dalje hodamo nogu pred nogu, polako, što lakše možemo. Spuštamo se u selu Khundu, obilazimo memorijalnu bonicu koja je osnovana zahvaljujući prvom osvajaču Everesta, sir Edmundu Hillaryju. Kratak odmor pa krećemo prema Khumjungu u posjeti malom Phuri. Na samom izlasku iz Khunde srećemo troje male djece kako igraju nogomet - na 3800 m! Naravno da smo odbacili naprtnjače i nabacili na dva mala. Izdržali smo svega dvije minute. Bilo je nerješeno, ali da smo igrali još nekoliko minuta malci bi nas otpratili doma s pet komada u mreži. Čovječe, igrali smo nogač na 3800 metara!! Podjelili smo nešto bombona djeci i krenuli prema malom Phuri da mu damo poklon. Nije ga bilo doma, ali smo ga našli kako u polju s dva prijatelje pušta zmaja. Odmah su dotrčali sva trojica, raskupusali vrećicu bombona koje su ravnopravno podjelili, rekli nam hvala i otišli natrag skakati po nekoj banderi. Iz Khumjunga se spuštamo 600 metara u kanjon rijeke Dudh Koshi, u selo Phungi Thanga na 3250 m. Tu ručamo i odmaramo se sat vremena. Nakon odmora prelazimo viseći most i krećemo na dugi uspon prema Tangbocheu; prati nas kiša. Stižemo oko 17 sati, smještamo se odmah u krevet i ... spavanje. Kako smo ulazili sve dublje u planine priroda je djelovala sve divljije. Trepera više nije bilo, samo nosači, jakovi i srodna im goveda. (Danas od fotki ništa jer nismo u mogućnosti poslati ih.) Sutra idemo na aklimatizaciju do 4500 m. Pozdrav! Hrvoje & Mario.

Himalaja - 7

11. 10. 2012

10.10. Došli smo u Pangboche na 4000 m. Digli se do 4400 m. Vratili se spavati.

11.10. Danas smo došli u Dingboche na 4400 m, i otišli na aklimatizaciju do 4600 m. Vraćamo se spavati na 4400 m. Za dva dana bi trebali biti u BC-ju; od danas nećemo više imati pristup internetu. I ovo je na jedvite jade. Nemamo nikakvih problema, osim što mene prehlada muči. Nemam vremena da vam sad opišem gdje smo sve bili, i što smo sve vidjeli. Sada su nam sve misli i radnje usmjerene na što bolju aklimatizaciju i odmaranje. Danas smo prvi puta vidjeli izdaleka vrsni greben planine na koju ćemo se probati popeti. Za detaljne izvještaje i fotografije ćete se morati strpiti još koji dan. Fotografija i

snimaka ima mnogo, i prirediti ćemo vam pravu poslasticu kada se vratimo. Za sada toliko, čujemo se za nekoliko dana. Hrvoje i Mario

Ne znam više koji je datum, niti koji je dan, pa ću stoga preskočiti nadnevke.

Jedno vrijeme se nismo javljali, a razloga ima više: jedan od njih je što smo u zemlji trećeg svijeta na 5000 m, pa nije lako doći do interneta; dugi razlog je da jednostavno nemamo vremena. Čak sam i svoj osobni dnevnik zapustio pa mi se sva pisanja svode na ova javljanja, koja moram jako brzo pisati. Valjda ne zamjerate. Sada smo u selu Lobuche na 4900 m, svega dva sata od BC-a. Prošlih je dana bilo lijepo vrijeme, rekao bih savršeno: bez oblaka na nebu sve do nekih 12 sati kada se ovdje počinju nakupljati oblaci, što je sasvim normalno. Prije dva dana smo iz sela Dingboche krenuli na

aklimatizacijski uspon na vrh Nangatshang na 5100 m. Prošlo je odlično, bez većih problema s hvatanjem zraka. Naš hod bih opisao kao hod starog djeda koji prekrizanih ruku na leđima lagano korača korak po korak kroz selo gledajući ima li kakvih novih zbivanja u sausjedstvu. Mogu reći da me je taj uspon na 5100 m potpuno ohrabrio za dalje. Računam, još "samo" 1000 m visinske razlike, i eto nas na vrhu. Ali kasnije se pokazalo da nije to baš tako.... Putem do Dingbochea već se pomalo gubi šuma i zelenilo i počinju kamene goleti. Sa svih strana se slijevaju mali vodopadi i rijeke koji nastaju topljenjem okolnih ledenjaka i negdje dalje se ulijevaju u moćnu i divlju Dudh Koshi. Imam premalo riječi i vremena da bih vam opisao svu silu prirode koja vlada ovim područjem. Zvijezde su puno bliže, nebo je noću indigo tamne boje, a nas okružuju zidovi visokih planina. Ponekad mi se čini da sam privilegiranšto gledam ovakve prizore.

Jučer 13.10. krećemo u selo Thokla na 4600 m i penjemo se na vrh Awi Peak 5245 m. Uspon ide odlično sve do nekih 5000 m kada počinjem loviti zrak i osjećam laganu glavobolju; što se penjemo više glavobolja je sve jača i jača. Dolazimo do vrha, i brzo se spuštamo na 4600 m. Tu se uvlačim u svoju vreću, i gutam dva brufena. Glava me odvaljuje. Pa ne mogu vjerovati!? Jučer na 5100 m kao na moru, a danas mi je netko glavu stavio u škripac. Onda popusti pa mi mozak hoće eksplodirati, kao da mu je premalo mjesta u lubanji pa hoće van! Oči također hoće iskočiti. Nakon sat vremena provedenih u vreći sve lagano popušta i smješak mi se vraća na lice. Pitam se što je ovo bilo? Izgleda da mi tijelo ne dozvoljava na veću visinu. Što sada? Malo sam razočaran. To je jedina stvar koje sam se bojao prije puta. Da će mi se dogoditi nešto na što ja neću moći utjecati... depresija... Sada sjedimo na dva sata od BC-a, i pišem ovaj izvještaj jer sljedećih nekoliko dana ne ćemo biti u mogućnosti poslati bilo kakvu poruku. Danas smo popodne u BC-u, sutra odmaranje i provjera opreme, a prekosutra, dakle, 16.10. prvi pokušaj uspona na vrh. Tako da bi se za tri do četiri dana trebali opet čuti. Hrvoje je sasvim u redu, i nema glavobolje, i to je super! Za one zabrinute samo ću reći da nema brige jer uspon nije tehnički toliko zahtjevan koliko je visoka planina. Teže tehničke uspone smo penjali po susjednoj Sloveniji. Da skratim priču, dovoljno smo svjesni da znamo što radimo. Za kraj ću citirati jednog alpinistu koji je jednom prilikom rekao sljedeće: svaka malo upornija budala se može popeti na ovu planinu, ali važnije je živ i zdrav s nje se spustiti! On je pritom mislio na Everest, a ja smatram da to vrijedi za bilo koji malo viši vrh. Čujemo se za nekoliko dana. Mario & Hrvoje

Dok čekam Hrvoja da se vrati s Lobuchea, razmišljam o svemu što se dogodilo proteklih dva tjedna. Sjedim na suncem okupanoj terasi lodga Rivendall, ispred sebe vidim ogroman bijeli zid visok preko 8000 m. Everest, Lhotse i desno od njih prekrasan Ama Dablam. Svuda naokolo vijore molitvene zastave. Mladi Sherpa na livadi slaže jakovu balegu da se čim bolje osusi na suncu. Iz zvučnika tiho dopiru rijeci poznate molitve Om mani padme hum u nekoj ubrzanoj verziji. Vruće je. Pijem čaj s okusom jabuke, a nosač Surya pere svoju robu u lavoru hladnom vodom iz rijeke Dudh Koshi. Ne čuje se nikakva umjetna buka. Samo divlja rijeka kako u kanjonu s lijeve strane melje kamenje, lagani šum vjetra i nekakvo grakanje crnih ptičurina nalik na svrake. Možda i jesu svrake, ali ja ih ne znam razabrati. Sada, kada sam ostao sam, shvatio sam kako je mirno ovdje. Uživam u trenutnoj samoći i promatranju ovih ljudi. Nigdje ne žure, ne trče za ničim osim za jakovima, ne kunu kada im mobitel zazvoni. Sve radnje čine polako i sa smješkom. Ovdje dolje na nižim visinama je opet sve življe. Ponovno opet ona ista borova šuma koja prati rijeku čitavim njenim visokim kanjonom. Gore nekih 500 m više počinju kamene goleti prekrivene klekovinom. Livade mirišu na cimet. Surovo je. Vječito puše oštar vjetar, zrak je rjeđi i hladniji.

Prije dva dana popeli smo se u selo Džongla na 4830 m. Tu smo prvi puta zanoćili u čatorima na visini Mt. Blanca. Nije bilo hladno zahvaljujući dobrim vrećama za spavanje. Najveći problem bila je visina. Ja sam uspio nekako zaspati i počeo sam hrkati. Moj dragi prijatelj Hrvoje to više nije mogao trpjeti pa mi je prijateljski uvalio lakat pod rebra, i tu je mome spavanju bio kraj. To je bilo oko 01:30. Dalje sam se vrtio u vreći i lovio zrak svakih pola minute i tako sve do 03:00 kada sam upalio lampu i počeo čitati knjigu "U Divljini" po peti puta, jer nikako nisam mogao shvatiti razmišljanje glavnog lika priče. Iz početka sam mu se divio, pa sam ga kasnije vrijeđao. I sada, nakon petog puta, i dalje nemam izrađeno mišljenje o tom momku. Počela me peći žgaravica a uzrok su dva tvrdo kuhana jaja od jutros. Jedva sam dočekao svitanje da mogu van iz smrdljivog šatora. Vanka na šatoru tanak sloj svježeg napadalog snijega. Vratio sam se unutra po bocu vode da isperem zube, no ona je se zaledila. Bio sam previše lijen da bih je ubacio sinoć u vreću. Super, dobili smo sto smo tražili. To jutro bio je plan da odradimo trening s climbing sherpom da vidi koliko smo vješti s užetom i alpinističkom opremom, te da onda krenemo u HBC (High Base Camp) na 5200 m, i tu čekamo do 01:30 po ponoći kada bi trebali krenuti na završni uspon. Zadnja dva dana kada smo imali aklimatizacijske uspone na 5100 m i 5250 m ja sam imao strašne glavobolje. Kada bi one prošle nakon šake tableta osjećao sam se kao da sam pretrpio blagi moždani udar. Odlučili smo da je bolje da ne riskiram opet, pa da me nosači moraju spuštati u vreći kao što je bio slučaj prethodnog dana kada smo susreli četvoricu nosača kako u vreći spuštaju neku osobu na nižu visinu. Vreća je bila potpuno zatvorena.

Hrvoje je po tome pretpostavio da je ta osoba mrtva, ja sam rekao da je glavobolja. Teška srca, jako teška srca, ali rekao bih zdrava razuma, odustao sam od uspona. Uzeo sam nosača Surya i pobjegao u selo udaljeno 6 sati hoda. Zanimljivo kada smo išli prema BC od tog sela nam je trebalo 6 dana, naravno radi aklimatizacije. Moram priznati da me ta odluka poprilično brine iz razloga što su nam neki dobri ljudi pomogli što novčano što pametnim savjetima, i bez njih uopće ne bi mogli otići na ovaj put, a oni su očekivali da se popnem na 6000 m kao od šale. Žao mi je zbog toga što nisam uspio ali ovim putovanjem ja sam se popeo na svojoj nazovimo je životnoj skali jako visoko zahvaljujući upravo tim istim ljudima. Većinu ljudi samo zanima jesi li se popeo. Ne zanima ih ništa drugo. Žalosno, ali istinito to ide otprilike ovako: "Jesi li se popeo?"

"Nisam"

"Ma ti si u ku**u"

A da sam se popeo i slučajno pao onda bih vjerovatno od tih istih ljudi dobio komentar da sam bio suicidalni luđak koji je dobio što je tražio.

Ja nisam nikakav alpinist, ali kako je alpinizam jedna od grana planinarstva znam o čemu pišem. Uvelike me tješi što mi je jedan gospodin po silasku rekao: "Nema ti što biti žao. To je viša sila. Ti si pokušao, ispunio si svoju želju i možeš biti samo sretan i ponosan. Jbg, Tako je kako je.

Vrh je samo cilj da se krene na neko putovanje (makar je posebna čast kada se uspneš). Veći dio događanja se dešava na samom putu do cilja. Iz prijašnjih avantura znam da kada dođem na cilj da se pitam: "A što sada?" Možda je i bolje ovako, tješim sam sebe, da priča ostane nedovršena da se imam razloga ponovo vratiti ovamo.

Tako se nas dvoje ujutro pozdravismo s visoko ispruženom desnom rukom i uzvikom High Altitude! Probajte simulirati pozdrav dok čitate ovo.

Spustao sam se i s lijeve strane naisao na BC. Od BC-a put vodi 300 m kroz stijenu do početka grebena i onda jos 100 m do HBC. Tu na 5200 m ce se smjestiti Hrvoje, neki Finac, climbing sherpa i njegov nećak koji ce u noći s ponedjeljka na utorak jurnuti na vrh. Uspion vodi snježnom padinom pod nagibom od 60 stupnjeva sve do vršnog grebena. Tu još ima svega nekoliko metara do vrha. U tehničkom smislu uspon ne predstavlja veći problem osim što se na par mjesta fiksira uže radi sigurnijeg uspona i silaska. Ono što sam ovih dana vidio kod Hrvoja je to da nema nikakvih problema s aklimatizacijom osim borbe s nedostatkom kisika na većim visinama. Nije imao ni glavobolje niti mućnine. Savršeno je zdrav, fizički i kondicijski u odličnoj formi. Ono što treba napraviti je prijeći 800 visinskih metara i zabiti sve moguće zastave koje ima i spretno se spustiti dolje. Po svemu viđenom do sada uvjeren sam da će to i napraviti. Znam koliko je radio i trenirao za ovo. Zadnjih mjeseci je bilo nemoguće dogovoriti bilo kakav sastanak s njime. Uspio bih jedino kada se u pola noći vraćao iz radione u Goričici, ili kada bi trčao po sesvetskim ulicama u doba kada svi gledaju reprize zatrovanih turskih serija. Čak je i napravio par radikalnih poteza kojima je zatomio svoje osjećaje prema njemu dragim i važnim osobama. Samo zato da bi išao čim slobodniji i koncentriraniji na cjelokupno putovanje. Već dvije godine od propale ekspedicije na Elbrus sve je podredio ovoj himalajskoj, većoj i skupljoj. Veseli ga taj vojnički način rada. Daj mu zadatak i on će se ubiti od rada dok ga ne završi; kako i sam voli reći: "Daj mi kramp u ruke i ja ću kopati". Njegove ishitrene i nepromišljene reakcije ga često uvale u nevolje zbog kojih mu kasnije bude žao. Ali ima ovaj momak i svojih mana. Smotanijeg i šeptrljivijeg momka jos nisam upoznao. Valjda zato što je nezgrapan. Svaki dan nova zgoda. Obavezno glavom udari u vrata, prozor, krevet .. Neki dan je uspio poderati šator. Način na koji pakira svoju osobnu naprtnjaču je takav da što mu prvo padne pod ruku samo nagura u ruksak i tako redom, bez ikakvog reda. Kasnije kada treba neki dio, mora izvaditi sve da bi našao potreban dio. Na prijašnjim putovanjima me to strašno izluđivalo ali danas se dobro nasmijem kada ga vidim zbunjenog lica kako se sam sebi čudi sto je napravio. Zaslužio je da se popne. Taman sto sam pojeo, eto ti njega. Kaze popeo sam se! Pale čestitke, puse. Krenuo je u 01:45. Popeo se u 07:00. Pozabijao sve zastave koje je imao. Sve po planu. Za dva dana smo u KTM i onda više detalja. Pozdrav! Mario Soldo

ZAVRŠNI USPON

Onaj dan kada se Hrvoje spustio do sela Tangboche, gdje sam ga ja čekao, u kratkim crtama opisao mi je kako je izgledao završni uspon. Započeli su 02:00 h ujutro. Climbing Sherpa, njegov nećak, jedan Finac, koji je bio s Hrvojem u šatoru, i Hrvoje. Poslije podne je uspio malo zaspiti, i u 01:30 se probudio, te izvukao iz šatora. Bilo je hladno, 15°C ispod nule po njegovoj procjeni. Krenuli su polako jedan za drugim, i već nakon nekoliko stotina metara dogodio se problem s Hrvojevim plastičnim čizmama. Unajmili smo ih u Kathmanduu u dućanu kod jednog Sherpe koji se 17 puta popeo na vrh Everesta i čiji lik krasi bocu piva imena Everest. Kod njega u dućanu dok ih je isprobavao su mu dobro prijanjale uz stopalo, ali prilikom penjanja su ga počele žuljati na peti, pa je počeo primjenjivati čudnu tehniku penjanja: penjao se bočno okrenutim stopalima pa ga je mali, mlađi Sherpa u čudu gledao. Priznao mi je da se tu bojao da će dobiti žuljeve i da se neće uspjeti popeti do vrha. Dok se kretao bilo mu je ugodno, ali čim bi stali da se postavi fiksno uže hladnoća je bila nepodnošljivija. Prsti na rukama su ga počeli boljeti i naoticati. Trpio je sve to do prvih zraka sunca koje su ih onda sve lijepo ogrijale. Vjetra nije bilo. U jednoj pauzi, dok je sjedio na strmini, prolio mu se čaj iz termosice tako da je ostao bez tople tekućine. Na vrh je došao zadihan u oko sedam ujutro. Popio je colu koju je dobio od Sherpe kao poklon za uspjeh, fotografirao se sa svim zastavama, pogledao Everest i ostale ledene zidove osamtisućnjaka i krenuo brzo dolje prema HBC-u. Tu je odmorio, pojeo tanjur vruće juhe i ustanovio kako na nogama nema nikakvih žuljeva! Spremio je stvari u dvije naprtnjače. Jedna veća i teža je bila za Umeshu, mladog nosača, a drugu je stavio sebi na leđa. Oprostio se od Sherpi, dao im je napojnicu od 85€ i sjurio se prema meni u selo Tangboche skupa s Fincem čudnog imena. Cijelim putem je mali Umesh negodovao zbog toga što je morao prevaliti toliki put odjednom. Zaključili smo da je to zato što je htio razvući taj put na duže dana radi bolje zarade. Oko 17:30 je stigao u dogovoreni Lodge. Čestitke, dupla večera i spavanje. Još smo dva dana silazili do malenog aerodroma u Lukli. Nismo baš bili oduševljeni činjenicom da nam je nestalo novaca i da se moramo vratiti u Kathmandu. Nosače smo uredno isplatili, i dali još svakome po 50€ napojnice. Ovaj put smo avion čekali svega sat vremena i let je bio još gori od onoga prije nekih desetak dana. Dolazak u KTM je bio šok! Doći iz planina gdje je sve mirno među pet miliona ljudi koji u automobilima trube bez razloga nije bilo ugodno. Naprotiv, bilo je krajnje iritantno, u tolikoj mjeri da mi je došlo da se svađam s ljudima zašto trube kada nema smisla. Ne bi imalo smisla, ispao bih samo kreten. Nije nam bilo ni do razgovora s uvijek veselim Bijanom. Primjetio je on to i pustio nas da svatko okrene glavu na svoju prozor gdje smo obojica šutke gledali u prazno, svaki sa svojim mislima. Taj dan nas je pozvao Gopal naš agent u KTM na proslavu rođendana svoje kćeri. Slavila je 21 godinu. Bili smo iznenađeni pozivom, ali takvo što se ne odbija. Prava prilika da upoznamo neke nove običaje. Bilo je veselo s obiljem hrane. Imaju običaj da slavljenici lijepe tiku na čelo te joj ljube noge. Završila je zabava a mi smo i dalje bili žedni pa smo sjeli u u kafić, naručili još jedno piće i otišli spavati. Uglavnom, preostalih dana smo lutali ulicama kupovali poklone. Navečer bi otišli u kafić imena Lhasa koji nema stolica već samo neke jastuke porazbacane 50 cm od poda po nekakvom podestu i male stolove, tako da bi doslovno ležali skupa s drugim gostima po tim jastucima, razmjenjivali priče, ispijali pivo i slušali rock obrade nekog benda iz KTM-a. Šteta što moramo ići. ****Sada već sjedim u Zagrebu. Čitav dan provodim u krevetu jer se osjećam potpuno prazno ali ne depresivno. Smišljam novi cilj. Slušam neku nepalsku glazbu i pišem ovo izvješće. Hrvoje je već počeo raditi. U četvrtak idemo u društvo na druženje. Ako je netko željan dobrog društva neka slobodno dođe u Karlovačku 2, u prostorije društva. Toliko toga još imamo za reći...

Prije svega želim se ispričati što se nismo prije javili!! Mogli smo, ali smo htjeli odvojiti vremena samo za sebe. Ja osobno ne volim pisati izvješća sa putovanja jer se odmah sjetim odakle sam došao. Svih obaveza i trčanja za nebitnim stvarima. Na putovanju želim biti oslobođen svih misli koje su vezane za mjesto mog stalnog prebivališta. Možda će nekome zvučati sebično što ne mislim na dom, ali ja tako funkcioniram i godi mi. Zbog dobrih ljudi i njihovih novčanih donacija ne bi bilo u redu od nas da se javno ne zahvalimo pa ću to učiniti i putem ovoga izvješća. Bez pomoći slijedećih ljudi i firmi ovo putovanje bi bilo uvelike otežano: ***Biciklom do

Dubrovnika, biciklom do Rima, uspon na Mt.Blanc, Grossglockner, Nepal... Svaki put nam je gospodin Ilija Tokić direktor firme TOKIĆ AUTODIJELOVI donirao financijsku potporu. Definitivno naš generalni sponzor kojeg vrlo rado spominjemo!! ***Gospodin Ante Karatović i SAVA PROMET su isto tako uvelike pomogli svojom donacijom.***Ilija i Ivan Crnjak s firmom CERTUS NEKRETNINE su nam bez zadržke i razmišljanja pomogli još prije dvije godine dok smo planirali ići u gorje Kavkaz.***Ivana i Stjepan Vranješ sa svojim PEGAS AUTODIJELOVIMA koji su bili oduševljeni ovom idejom o odlasku u daleki Nepal su također su pomogli.***CAFFE BAR CENTRO i novi otvoreni lokal s najlijepšom terasom u Sesvetama pa i šire VANILLA na kojoj smo se sladili raznim sladolednim delicijama u vlasništvu Maria Mišure i Zeke (zaboravio sam mu ime po 15 put, Zeko nemoj zamjeriti) su se sami ponudili da nam pomognu.***Pomogla nam je i firma QUADROPLAST koja se bavi PVC stolarijom.***Također INOX BRAVARIJA ANDABAK koja potpomaže svako naše putovanje.***Poduzeće TITAN nam je besplatno izradilo promo majice.***VIVA TIP nam je pomogla sa svojim grafičkim uslugama.***Saša Beronja zastupnik poznate outdoor robne marke MAYA MAYA poklonio nam je tehničke hlače i jaknu.***Sve pohvale za hlače i za jaknu koje su se pokazale više nego dobrima u vremenskim nepogodama koje smo imali prilikom uspona.Ja sam posebno oduševljen jaknom, u tolikoj mjeri da je nosim po gradu! Savršeno pristaje uz tijelo, ima dosta džepova, mogućnost podešavanja rukava, struka, kapuljače. Zakopčava se sve do očiju a da bi mogli disati normalno ima otvore tako da ne udišete hladan, već topao zrak. Vodonepropusna je i štiti od vjetra.Ovo mi je druga tehnička jakna, ali prva marke Maya Maya i imam samo riječi hvale.***Zvonimir Fernežir je zastupnik robne marke COLUMBIA koja ima novu zimsku odličnu kolekciju majica i tajica. Upravo tu novu kolekciju smo nosili i opet mogu zadovoljno reći da mi je drago što smo izabrali Columbiu jer su majice i tajice grijale kao niti jedne do sada.Brzo se suše, odlično štite od vjetra, zadržavaju toplinu, paropropusna je (diše) i ono što je meni osobno dosta važno a to je da ne vonjaju nakon dužeg nošenja. (ja sam jednu nosio 9 dana). Oni koji se kreću zimi jednako kao i ljeti ako su u mogućnosti neka kupe jedan takav baselayer i neće požaliti. Garantiram! ***Pomogla je i Dubravka Glad Bartolić s firmom BARKOM-G.M. proizvodnja papirnate konfekcije i uredske potrepštine.***Svim

ovim ljudima je malo reći hvala. Omoćili su nam da odemo 8000 km daleko od kuće, u jednu daleku zemlju s najvišim planinama, divljim rijekama, dubokim kanionima, zelenim jezerima, tvrdoqlavim jakovima, među iskrene ljude koji nisu iskvareni blaгодatima moderne civilizacije. Među ljude koji materijalnoq dobra posjeduju jako malo, ali svojim iskrenim postupcima pružaju mnogo više dobrih djela nego što smo ih mi navikli primati. ***Zahvalili bi se još svima onima koji su nam donirali na osobne račune, svima koji su nam davali korisne savjete i koji su nam pomogli na bilo kakav način. Da ne nabrajmo svakoga po imenu i prezimenu, smatramo da će se svatko prepoznati. Hvala Darku Berljaku, Draganu Jaćimoviću, Vjekoslavu Romiću ...Posebna hvala Zdravku Bartoliću koji je čitavo vrijeme bio na raspolaganju u slučaju kada nam je trebala bilo kakva pomoć. Dvije godine smo mu dosađivali s raznim idejama, a on nas je svaki put saslušao i kao čovjek s velikim iskustvom iza sebe udjelio uvijek hvale vrijedan savjet. Osoba na koju uvijek možeš računati. Danas je takvih malo.***Hvala matičnom društvu HPD LIPA! Hvala, hvala svima!***

KNJIŽNICA SESVETE
<http://www.kgz.hr>
tel. 01/2002 064

PLANINARSKI UTORAK U SESVETAMA

HPD LIPA SESVETE
<http://www.hpdlipa.hr>
info@hpdlipa.hr

pozivaju vas na predavanje i projekciju fotografija

Darko Motik: Nacionalni parkovi zapadne obale SAD-a

čitaonica Knjižnice Sesvete
Trg D. Domjanića 6
utorak, 15. studenog 2016. u 18:30 sati

NIZgore!

nekamo iz zagreba, gore! u planine!
sekcija za lutanje s planinama pri
HPD LIPA SESVETE

KRK

12. - 13. studeni 2016.

Subota: Polazak iz Sesveta u 6:00 sati. Vozimo se auto-cestom do Krka i dolazimo do Drage Baščanske. Polazna točka iz Drage Baščanske gdje ćemo i biti stacionirani. Ostavljamo višak stvari i krećemo na uspon koji traje oko 2 sata na vrh Obzovu 569 nm (najviši vrh na Krku i točka HPO) s kojega se pružaju prekrasni pogledi na otoke Cres, Lošinj, Rab, Goli, Prvić i na Sjeverni Velebit. Dalje nastavljamo po hrptu preko Zmijana i Velog Hlama prema Baškoj i za to će nam trebati oko 4 sata znači sve zajedno 6 sata hoda. Usponi nisu teški ali je problem oštro kamenje jer većinom nema neke utabane staze pa stoga treba imati adekvatnu obuću. Za povratak u Bašku Dragu ćemo se dogovoriti, ovisno o vremenu koje stoji na raspolaganju, kada vidimo kako stojimo s autima ili će vozač uzeti taxi do Drage ili ćemo pješke.

Nedjelja: Krećemo u 9:00 sati iz Baške od kampa do Vela Luke u koju se ne bi spuštali nego bi se malo odmorili na vidikovcu s pogledom na Vela, Malu Luku i Senj. Do te točke treba oko 1.30 sati. Vraćamo se istim putem oko 20 min do ulaska u kanjon Vrženice. Spuštanje kroz kanjon traje oko 1 sat do mora i onda uz obalu do Baške još oko 45 min. Sve zajedno imamo oko 4 sata hoda. Nakon povratka u Bašku krećemo prema Sesvetama, očekivani povratak u Sesvete je u 21:00 sat.

Zahtjevnost planiranih ruta:

Kondicijski: K2 – UMJERENO TEŠKO; 5-7 sati hoda

Tehnički: T2 – UMJERENO ZAHTJEVNO ; hodnja+povremena upotreba ruku, lagano penjanje

Prijevoz – kombijem ili automobilima.

Konačna cijena prijevoza će biti objavljena nakon što istekne rok za prijavu sudionika. Predviđa se oko 220 kuna po osobi.

Noćenje, u Dragi Baščanskoj na Krku, u vikendici vodiča Željka Louckog. Ponesti vreću za spavanje!

Prehrana: za vrijeme hodanja treba imati pokoji zalogaj u ruksaku. S obzirom da prolazimo kroz Bašku, tamo ćemo se moći prehraniti u nekom restoranu. Naravno sve je prema afinitetima, možete svu potrebnu hranu nositi sa sobom.

Oprema: klasična jesenska planinarska odjeća; obvezno je imati: duge hlače, ruksak, robusne čvrste gojzerice te štapove. Nekoliko majica (idemo na dva dana), topli pullover, laganu vjetrovku ... Čeona svjetiljka je obvezna! Moći ćemo nepotrebno za trenutno hodanje ostaviti u vikendici ili u vozilu.

Prijava za izlet primaju se do srijede 9. studenog.

Molimo da prilikom prijave za izlet kažete da li ste spremni voziti svojim autom.

Obavezno je sa sobom imati iskaznicu HPS-a s uplaćenom članarinom za 2016. godinu.

Organizator izleta: Željko Loucki, 091/5443339 ili mail: zeljko.loucki@gmail.com

Vodič izleta: Željko Loucki

HPD
LIPA SESVETE od 1952.

HRVATSKO PLANINARSKO DRUŠTVO "LIPA" SESVETE

SEKCIJA DRUŠTVENIH IZLETA „HAJ LIP“

Trg Dragutina Domjanića 6/II
10360 Sesvete
www.hpdlipa.hr
info@hpdlipa.hr

Sesvete, 2.11.2016.

Poziva vas na planinarski izlet

SLAVONIJA ● DILJ GORA (20. pohod „Jesen na Dilju“)

nedjelja, 20. studenoga 2016.

HPD „Tikvica“ iz Županje tradicionalno organizira pohod na Dilj goru na trasi Prezdanak – Čardak, kojem će se ove godine priključiti i naše društvo.

Okupljanje je do **6.25** na parkiralištu kod spomenika Hrvatskim braniteljima u Sesvetama. Polazak u **6.30** sati. Vožnja autocestom prema Slavanskom Brodu, te lokalnom cestom do sela Vrhovina. Slijedi kraća hodnja do lovačkog doma gdje se priključujemo organiziranom pohodu na Dilj goru.

Čardak (KT HPO - 421 m) je vrh na glavnom hrptu Dilj gore, označen visokom zidanom trigonometrijskom piramidom. Iako to nije najviši vrh Dilj gore, popularniji je od najviših Degmana i Cinkovca (oba vrha 461 m). S Čardaka na svaku od četiri strane svijeta odlazi markacija - sjeverno prema Boroviku, južno prema Ljeskovim vodama, zapadno prema Sovskom jezeru, a istočno prema Lipovici u istočnom Dilju. Vršni dio je livadica okružena šumom, s koje nema vidika, no vidik nadomješta 3 metra visoka drvena razgledna piramida na susjednom proplanku (100 m južnije).

PROGRAM DOMAĆINA:

do 9.30 – okupljanje planinara kod lovačkog doma „Prezdanak“ i druženje uz čaj i doručak

10.00 - polazak na pohodnu stazu: Prezdanak – Čardak - Prezdanak (oko 4,0 sata hoda)

14.00 – povratak do lovačkog doma, ručak i druženje uz tamburaše.

16.30 – povratak u Sesvete

PLANINARSKA OPREMA: planinarske cipele, zaštita od kiše, toplija odjeća, štapovi za hodanje, te ostala oprema za jednodnevni izlet, ovisno o vremenskim uvjetima.

UČEŠĆE SUDIONIKA U TROŠKU PRIJEVOZA: **120 kn** (na bazi 30 uplaćenih mjesta)

PREHRANA: iz ponude domaćina ili iz ruksaka

ORGANIZATOR IZLETA: Jasminka Fabijančić 099/5045 136 e-mail: fabijancic.j@gmail.com

Prijave s uplatom prijevoza: u tajništvu Društva najkasnije do **10.11.2016.**, odnosno do popune mjesta.

izvor karte: HGSS

OBAVIJESTI I UPUTE SUDIONICIMA IZLETA

Sudionik izleta je svojom prijavom za sudjelovanje na izletu potvrdio:

- 1) da je upoznat sa svim detaljima izleta, da je zdrav i da nema kronične bolesti koje nije prijavio vodiču izleta, te da je psihofizički spreman za napore na izletu,
- 2) da će slušati sve u dobroj namjeri izrečene upute vodiča na terenu, te da svojim djelovanjem neće ugrožavati druge sudionike izleta.

Zbog premalog broja prijavljenih sudionika izleta s plaćenom akontacijom prijevoza, izlet se može otkazati odmah po zaključenju liste sudionika izleta. Uplaćeni novac sudionicima izleta se vraća. Ostavlja se mogućnost vodiču izleta da s prijavljenim sudionicima izleta dogovori drugo prijevozno sredstvo (manji autobus, kombi, osobni automobili ...) te korigira cijenu prijevoza ako je potrebno.

Zbog nepovoljnih vremenskih uvjeta na terenu, izlet se može otkazati najkasnije 12 sati prije polaska na izlet. Organizator je dužan o otkazivanju izleta odmah obavijestiti sve sudionike izleta. Uplaćeni novac sudionicima izleta se vraća.

Sudionik izleta može otkazati sudjelovanje na izletu do 5 (pet) dana prije polaska na izlet s mogućnošću povrata uplaćenog novca. Ako se izlet otkazuje zadnja 4 (četiri) dana prije polaska na izlet, povrat uplaćenog novca nije moguć. Sudionik izleta može za sebe pronaći zamjenu i o tome obavijestiti vodiča/organizatora izleta.

Vodič prije polaska na izlet provjerava opremu sudionika izleta; ako netko nema opremu u skladu s zahtjevima iz najave izleta, vodič je dužan takvoj osobi zabraniti sudjelovanje na izletu. Uplaćeni novac se ne vraća.

Vodič prije polaska na izlet provjerava zdravstveno i psihofizičko stanje sudionika izleta; ako ustanovi da netko od prijavljenih sudionika neće moći izdržati napore predviđenog puta može takvoj osobi zabraniti sudjelovanje na izletu. Uplaćeni novac se ne vraća.

Zbog iznenađa pogoršanih vremenskih uvjeta na terenu vodič ima pravo promijeniti smjer kretanja i krajnje odredište, odnosno može prekinuti odvijanje izleta.

Zbog problema sa zdravstvenim stanjem pojedinih sudionika izleta vodič donosi optimalne odluke: određuje sudionike izleta koji će se pobrinuti za ugroženog člana, odnosno, u krajnjoj nuždi, prekida izlet.

Sudionik izleta mora biti član Hrvatskog planinarskog saveza s plaćenom članarinom za tekuću godinu. Člansku iskaznicu mora imati sa sobom za vrijeme izleta.

(napisano prema odredbama Pravilnika o organiziranju i vođenju izleta HPD LIPA SESVETE)